

Yoel Kitabı ve Laodikyalı Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi - Dördüncü

Jeff Pippenger
2025-12-07

Dört Numara

Yeşaya'nın yirmi sekizinci bölümünde “Yeruşalim’i yöneten alaycı adamlar”, “Efrayim’in sarhoşları” ve “gurur tacı” olarak temsil edilir. “Taç” liderliği, “gurur” ise şeytani bir karakteri temsil eder.

Sarhoşlar, Tanrı'nın “görmek tacı” hâline gelen “kalanlar” (“kalıntı”) ile tezat oluşturur; çünkü son yağmur sırasında Rab, çarımhta “lütuf krallığı”nı kurmasıyla örneklendiği üzere, “görmek krallığı”nı kurar. Çarımhtaki “lütuf krallığı”, “Pazar yasası”ndaki “görmek krallığı”nı örnekler. Son yağmur, yüz kırk dört binin mühürlenmesinin ve yaşayanların yargısının başladığı 11 Eylül’de başladı.

Önlerinde yaklaşan krize herkesin yoğun bir dikkatle baktığını ve düşüncelerini ona odakladığını gördüm. İsrail’in günahları önceden yargıya çıkarılmalı. Her günah kutsal yerde itiraf edilmelidir; o zaman iş ilerleyecek. Bu hemen yapılmalı. Sıkıntı zamanındaki artakalan topluluk şöyle haykıracak: Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?

Son yağmur temiz olanların üzerine geliyor—o zaman hepsi onu eskiden olduğu gibi alacak.

“Dört melek bıraktığı zaman, Mesih kendi krallığını kuracaktır. Ellerinden gelen her şeyi yapmakta olanlar dışında hiç kimse son yağmuru almayacaktır. Mesih bize yardım ederdi. Herkes, İsa'nın kanı aracılığıyla, Tanrı'nın lütfuyla galip gelebilirdi. Bütün gök bu işle ilgilenmektedir. Melekler de ilgilenmektedir.” Spalding and Magan, 3.

Vahiy’in dört rüzgârı, Yeşaya tarafından da doğu rüzgârı gününde dizginlenmiş sert bir rüzgâr olarak temsil edilir; tıpkı Vahiy’deki kargaşa rüzgârlarının dört melek tarafından kontrol altında tutulması gibi. Bu dört rüzgâr, Bayan White tarafından “kopup kurtulmaya çalışan öfkeli bir at” olarak tanımlanır ve “ölüm ve yıkım” getirdiği belirtilir. Dört rüzgâr aşamalı olarak serbest bırakılır; 11 Eylül’de başlayarak Pazar yasasında büyük ölçüde şiddetlenir ve insanların deneme süresi kapandığında tamamen salıverilir.

Serbest Bırakılmış ve Kısıtlanmış

Yedinci borazan, ki bu aynı zamanda Tanrı'nın sırrının tamamlanışını ilan eden üçüncü felakettir, İslam’ın salıverildiği 11 Eylül’de kehanetsel olarak çalındı; İslam daha sonra 11 Eylül sonrasında George W. Bush tarafından kehanetsel olarak dizginlendi. İslam’ın annesi, İsmail’in annesi Hacer, dizginleme ve salıvermenin bir simgesidir. Sara tarafından İbrahim’le çocuk sahibi olması için salıverildi; ardından kıskançlık yüzünden Sara tarafından dizginlendi, bu da Hacer’in kaçmasına yol açtı; melek Hacer’i kaçırmaktan alıkoyup geri dönmesini söyleyene kadar. İshak’ın doğumundan sonra Hacer ile Sara arasındaki çekişme, İbrahim cariyeyi kovana kadar sürdü; böylece onun

üzerine bir başka kısıtlama koymuş oldu.

Vahiy kitabının dokuzuncu bölüm on beşinci ayetindeki üç yüz doksan bir yıl ve on beş günlük kehanetin başında İslam'ın dört meleği serbest bırakıldı ve ardından 11 Ağustos 1840'ta dizginlendiler.

Altıncı melek borazanını çaldı; Tanrı'nın önünde bulunan altın sunağın dört boynuzundan bir ses duydum. Borazanı elinde tutan altıncı meleğe şöyle dedi: "Büyük Fırat Irmağı'nda bağlı duran dört meleği salıver." Böylece, insanların üçte birini öldürmek için, tam o saat, o gün, o ay ve o yıl için hazırlanmış olan o dört melek salıverildi. Vahiy 9:13-15.

Üçüncü felaketin İslam'ı 11 Eylül'de saldırmak üzere serbest bırakıldıktan sonra, George W. Bush teröre karşı dünya çapındaki savaşını başlattı ve İslam'a dizgin vurdu. İslam'ın sembolü olan İsmail'den ilk bahsedilişte, İsmail'in soyunun herkesin karşısında olacağı ve herkesin de onlara karşı olacağı belirtilir.

RAB'bin meleği ona dedi: İşte, gebe kaldın ve bir oğul doğuracaksın; onun adını İsmail koyacaksın; çünkü RAB sıkıntını işitti. O yaban adamı gibi olacak; onun eli herkese karşı, herkesin eli de ona karşı olacak; ve bütün kardeşlerinin önünde yaşayacaktır. Yaratılış 16:11, 12.

İslam, dünyanın sonunda "her insanın eli"nin ona karşı olacağı ve İslam'ın da her insana karşı olacağı güçtür; nitekim bugün kusursuz biçimde gerçekleştiği gibi. Kehanetin bir sembolü olarak İslam'ın özel görevi bir dünya savaşı çıkarmaktır. Bu konu, İlyas ve Vaftizci Yahya'nın hikâyesiyle doğrulanır ve Vahiy kitabında "ulusların öfkelenmesi" olarak temsil edilir.

"Burada sözü edilen 'o sıkıntı zamanının başlangıcı', belaların dökülmeye başlayacağı zamana değil, Mesih kutsal yerdeyken, onların dökülmesinden hemen önceki kısa bir döneme işaret eder. O sırada, kurtuluş işi sona ererken, yeryüzüne sıkıntı gelecek ve uluslar öfkelenecek; yine de üçüncü meleğin işini engellememeleri için dizginlenecekler. O zamanda 'son yağmur' ya da Rab'bin huzurundan gelen ferahlatma, üçüncü meleğin gür sesine güç vermek ve yedi son belanın döküleceği dönemde ayakta durmaları için kutsalları hazırlamak üzere gelecektir." Early Writings, 85.

Geç yağmurun yağdığı "günlerde" Mesih, Daniel kitabında anlatıldığı gibi görkeminin krallığını kurar.

Ve bu kralların günlerinde göklerin Tanrısı, asla yıkılmayacak bir krallık kuracaktır; bu krallık başka bir halka bırakılmayacak, aksine bu krallıkların hepsini parçalayacak ve yok edecek ve sonsuza dek ayakta kalacaktır. Daniel 2:44.

Mesih'in "günlerinde" görkem krallığını kurduğunda, Mesih'in "görkem tacı" olanlar, "kibir tacı"nın takan sarhoşlarla karşıtlık içinde sunulur. Levhalara yazılıp apaçık hale getirilmesi istenen Habakkuk'un "görümü", Adventizm'in temel gerçeklerinin tarihsel tanıklığını çarpıcı biçimde ortaya koyar. Habakkuk'un tanıklığında, Yoel'in "kibir" ya da "görkem" olarak iki sınıfı, imanla aklanmışlar ya da kibirle kabanlar olarak temsil edilir. İkinci bölümün dördüncü ayeti bu iki sınıfa seslenir ve bunlar Ferisi ile Vergi Görevlisinin klasik örneğine paraleldir. Vergi görevlisi aklanmış

olarak evine gitti ve Ferisi'nin "canı" "doğru değildir", çünkü "kibirle kabarmıştır."

İşte, kibirlenenin canı onda doğru değildir; ama doğru kişi imanıyla yaşayacaktır. Habakkuk 2:4.

Bir sonraki ayette Habakkuk, yürekleri gururla kabaran zümreyi sarhoş olarak tanımlar, böylece Yeşaya'nın ve Habakkuk'un sarhoşlarını "gurur" ile ilişkilendirir.

Evet, ayrıca, şarap yüzünden yoldan çıktığı için, kibirli bir adamdır; evinde durmaz; arzusu cehennem gibi genişler ve ölüm gibidir, doymaz; ama bütün ulusları kendine toplar ve bütün halkları kendine yığar. Habakkuk 2:5.

Habakkuk'taki bu ayetlerin yalnızca Millerit tarihinde yerine gelmediğini, bu ayetlerin gerçekleşmesinin hem Ellen White'ın hem de Adventizmin ilk öncülerinin sıkça ele aldığı bir konu olduğunu hatırlamakta fayda vardır. Millerit tarihindeki dördüncü ayette temsil edilen imanla aklananlar, hem gecikme zamanını hem de Babil'in düşüşünü ilan eden ikinci meleğin mesajının gelişini belirleyen ilk hayal kırıklığının krizine katılanlardı. Milleritler, o sınavı tarihte, tarih boyunca Protestan olan eski antlaşma halkının Babil'in kızları hâline geldiğini anladılar. Bu Protestanlar, bir antlaşma halkını temsil eden Sardis kilisesiyle temsil edilen Protestanlardı; çünkü hem karakterin hem de antlaşma ilişkisinin sembolü olan bir "isim"leri vardı, fakat ölüydüler.

Sardis'teki kilisenin meleşine yaz: Tanrı'nın yedi Ruhuna ve yedi yıldızla sahip olan şöyle diyor: İşlerini biliyorum; yaşıyor diye adın var, ama ölüsün. Vahiy 3:1.

19 Nisan'da başlayıp ardından 22 Ekim'de sona eren 1844'teki sınav sürecinde—sınamada başarısız olanlar kibirle kabardılar; ve beşinci ayetten sonra gelen ayetleri okursak, insan kibrinin özelliği orada papalık küstahlığı ve kendini yüceltmenin bir örneğiyle gözler önüne serilir. Yirminci ayette, "Rab kendi kutsal tapınağındadır; bütün dünya sussun" denilerek son bulur.

Ama Rab kutsal tapınağındadır; bütün dünya onun önünde sussun. Habakkuk 2:20.

Habakkuk kitabının ikinci bölümünün ikinci ayeti, 19 Nisan 1844'teki ilk hayal kırıklığını belirtir ve bölüm, Rab'bin ansızın kendi tapınağına geldiği 22 Ekim 1844'ü açıkça işaret eden yirminci ayetle sona erer.

22 Ekim 1844'te Dört Geliş (satır satır)

Mesih'in, mabedin temizlenmesi için en kutsal yere Başkâhinimiz olarak gelişi—Daniel 8:14'te gözler önüne serildiği gibi; İnsanoğlu'nun, Daniel 7:13'te sunulduğu üzere, Günleri Kadım Olan'ın yanına gelişi; ve Rab'bin, Malaki tarafından önceden bildirildiği gibi, kendi tapınağına gelişi, aynı olayın tasvirleridir; ve bu aynı olay, Mesih'in Matta 25'teki on kız benzetmesinde anlattığı güveyin düğüne gelişiyle de temsil edilmektedir." Büyük Mücadele, 426.

Üçüncü ve dördüncü ayetler, ikinci ayetten yirminci ayete kadar olan sınama sürecinde ortaya çıkan iki sınıfı tanımlar; bu sınama süreci 19 Nisan 1844'ten 22 Ekim 1844'e kadar uzanır. Dördüncüden on dokuzuncu ayete kadar olan ayetler papalık gücünü ele alır; ancak on dördüncü

ayet, Vahiy'in on sekizinci bölümündeki meleğin 11 Eylül'deki inişini izleyen tarihi ele alır.

Çünkü sular denizi nasıl örtüyorsa, yeryüzü de Rab'bin yüceliğini bilmekle dolacak. Habakkuk 2:14.

Millerit tarihindeki ikinci meleğin sınama sürecinde iki sınıf tapınan şekillendi ve 22 Ekim 1844'teki krizde görünür hâle geldi. Metindeki kötünün karakteri papalığın karakteridir ve o sınama döneminde sadık Milleritler, ikinci meleğin mesajıyla uyumlu olarak, Protestan kiliselerinin Millerit mesajını reddetmek suretiyle Roma'nın kızları hâline geldiğini ilan ettiler. 19 Nisan'da başlayıp 22 Ekim'de sona eren süreçte ortaya çıkan ihtilaf, karakterin ya Belşassar gibi Babil'in şarabını gururla içen biri olarak ya da Belşassar'ın önünde Daniel gibi imanyla aklanan biri olarak ortaya konduğu sahnedir. Bu ihtilaf, dünyanın üçüncü meleğin mesajıyla bağlantılı ebedî gerçeklere uyanmasına yol açan dramın açığa çıktığı yerdir. Sarhoş ile aklanan arasındaki karşıtlığın arka planı, dünyanın meseleler konusunda nasıl aydınlatıldığına ilişkin tartışma bağlamına konumlandırılır: "Çünkü denizleri sular nasıl kaplıyorsa, yeryüzü de Rab'bin görkeminin bilgisiyile dolacaktır." Bu aydınlatma 9/11'de başladı.

Habakkuk kitabının ikinci bölümünde betimlenen tarihin sonunda, Rab 22 Ekim 1844'te ansızın tapınağına geldi. Bunu, Daniel kitabının sekizinci bölümünün on dördüncü ayetinde Palmoni adıyla ortaya koyduğu peygamberliği yerine getirmek için yaptı.

Palmoni

Kutsal Kitap takviminin yedinci ayının onuncu günü, ki 1844 yılında onuncu ayın yirmi ikinci gününe rastladı, Habakkuk 2:20 yerine geldi ve göksel mabette Mesih'in hizmetinde dönemsel bir değişimi belirleyen 'bölüm ve ayet'te sembolik '220' sayısı görülebilir. Yüz kırk dört binin peygamberi bir özelliği, Kuzu nereye giderse gitsin O'nu izlemeleridir. Mesih'i izlemek, O'nu Sözünde izlemek demektir.

O'nun Sözünde, "220" sayısı simgesel olarak tanrısal doğa ile insanlığın birleşimini temsil eder ve Mesih'in o tarihte başlattığı iş de kendi tanrısal doğasını insanlıkla birleştirme işiydi. 1844 yılında onuncu ayın yirmi ikinci günü, ya da simgesel olarak yirmi iki çarpı onun "220"ye eşit olduğu (22 X 10 = 220), yani simgesel olarak "220"ye denk gelen tam tarihte, Habakkuk "2:20", Mesih araştırmacı yargıyı başlatmak üzere kutsal yerden En Kutsal Yere geçtiğinde gerçekleşti.

Palmoni, Harika Sayı, Adventizmin ana direği olan 'soru ve cevap' içinde yer alır ve Adventistlerin çoğu bu gerçeğin tamamen farkında değildir.

"Diğerlerinin hepsinden daha üstün olarak, Advent imanının hem temeli hem de ana direği olan Kutsal Yazı şu bildiriydi: 'İki bin üç yüz akşama ve sabaha kadar; o zaman mukaddes yer temizlenecektir.' [Daniel 8:14.]" Büyük Mücadele, 409.

Daniel kitabının sekizinci bölümünün on üçüncü ve on dördüncü ayetlerinde, on üçüncü ayette bir soru yer alır ve bunu on dördüncü ayette bir cevap izler. İbranice Palmoni kelimesi on üçüncü ayette "that certain saint" olarak çevrilmiştir ve Mesih'in bu özel adı Harikulade Sayıcı ya da Sırların Sayıcısı anlamına gelir.

Ellen White on dördüncü ayetin Adventizmin merkezi direği ve temeli olduğunu belirlediğinde, ilahi vurguyu bu iki ayetin soru ve cevabı üzerine yerleştirir; bu da Mesih'in Harika Sayıcı olarak birincil referans noktası olmasını gerektirir. Kardeş White, Mesih'e herhangi bir pasajın merkezi gerçeği olarak bakmanın önemini defalarca vurgulamıştır ve on üçüncü ve on dördüncü ayetlerde Mesih doğrudan görünür: "şu belirli aziz", ki bu Palmoni'dir.

Adventizm, 1863'te Levililer 26'daki "yedi zamanı" reddettiğinde, Palmoni'ye gözlerini kapattı; çünkü soru ve cevabın peygamberî yapısı, Musa'nın "yedi zamanı" ile Daniel'in "iki bin üç yüz günü" arasındaki ilişkiye dayanır. Musa'nın "yedi zamanı", yani iki bin beş yüz yirmi yıl, ve Daniel'in "iki bin üç yüz akşam sabah", yani iki bin üç yüz yıl, arasındaki peygamberî ilişki, sayılarla temsil edilen zaman tarafından kurulmuştur; ve Harika Sayıcı, Adventizmin merkezi sütunu olan soru ile cevabın tam ortasındadır. Josephus'un yazılarını okumuş olanlar, Tanrı tarafından yaratılan iki özel şeyi belirleyen mantıklı argümanlarını hatırlayabilir. Bunlardan biri İbranice dili, diğeri ise beraberinde matematiği gerektiren ölçülebilir zamandır.

On üçüncü ayet "Ne kadar zaman?" diye sorar. Ayet "ne zaman" diye sormaz; "ne kadar zaman?" diye sorar. Sorunun sürenin uzunluğuyla mı (ne kadar zaman?) yoksa belirli bir zaman noktasına mı (ne zaman?) ilişkin olduğu, doğru anlamak için esastır. On dördüncü ayetteki soruya verilen cevap ya bir zaman noktasını ya da bir zaman dilimini, hatta muhtemelen her ikisini birden belirtir; fakat cevap her ne olursa olsun, on üçüncü ayetteki sorunun bağlamı içinde ele alınmalıdır. Sözü doğru bölmek, yani on dördüncü ayetin cevabını doğru anlamak, sorunun bağlamını doğru kavramayı gerektirir. Bu "ne zaman" mı yoksa "o zaman" mı?

Efrayim'in sarhoşları, on dördüncü ayetin bir zaman noktasını belirlediğini muğlak bir biçimde öğretir; bunu 22 Ekim 1844 olarak tanımlarlar ve bunu yaparken pekâlâ az önce The Great Controversy'den aktardığımız pasajdan söz edebilirler; oysa Tanrı'nın Sözü asla değişmez ve asla boşa çıkmaz. "Ne kadar" sorusu bir süreyi ifade eder, belirli bir anı değil. 22 Ekim 1844, soruşturma yargısı dönemini başlattı ve o çalışmayla ilişkili gerçekler ebedi müjdeyi temsil eder ve yalnızca başladığı tarihten çok daha önemlidir.

İbranice dilbilgisi açıktır ve aynı anlam King James Version'a çevrilmiştir. Dilbilgisi, soruyu açıkça süre bağlamına yerleştirmekle kalmıyor, "ne kadar süre" sorusu aynı zamanda kutsal kitap peygamberliğinin bir sembolüdür. Birkaç tanığa dayanarak, bir sembol olarak "ne kadar süre" sorusunun 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar uzanan tarihi temsil ettiğini göstermek mümkündür. Palmoni ve Joel'e dönmeden önce "ne kadar süre" sembolünü ele alacağız.

Daha Ne Kadar? Yeşaya 6

Yeşaya kitabının altıncı bölümünün üçüncü ayetinde melekler, yeryüzünün Tanrı'nın görkemiyle dolu olduğunu bildirir.

Biri ötekine seslenerek şöyle dedi: "Orduların Rab'bi kutsaldır, kutsaldır, kutsaldır; bütün yeryüzü O'nun yüceliğiyle doludur." Yeşaya 6:3.

Bayan White, Vahiy on sekizinci bölümdeki meleğin inişini üçüncü ayetteki meleklerle ilişkilendirir.

Onlar [melekler], bütün yeryüzünün O'nun görkemiyle dolacağı geleceği görürken, zaferli övgü ilahisi melodik bir terennümle birinden diğerine yankılanır: "Kutsal, kutsal, kutsal, Orduların Rabbi'dir." Review and Herald, 22 Aralık 1896.

Yeşaya 11 Eylül'de bulunur ve görmek ya da duymak istemeyen Laodikyalı bir halka 11 Eylül'ün mesajını ne kadar süre sunması gerektiğini sorar. Kendisine, şehirler yıkılıncaya kadar sebat etmesi gerektiği söylenir; şehirlerin yıkımı ise, ulusal irtidatı ulusal yıkımın izlediği Pazar yasası sırasında başlar.

O zaman ben, "Ya Rab, ne zamana kadar?" dedim. O da şöyle yanıtladı: Kentler ıssız kalıp içinde oturan kalmayıncaya, evlerde insan bulunmayıncaya ve ülke bütünüyle viran oluncaya dek; Rab insanları uzaklara sürünceye ve ülkenin ortasında büyük bir terk edilmiş oluncaya dek. Ama yine de içinde bir onda bir kalacak; geri dönecek ve tüketilecektir: yapraklarını döktüklerinde özleri içlerinde olan terebint ve meşe gibi; kutsal tohum da onun özü olacaktır. Yeşaya 6:11-13.

9/11'de, yeryüzü Tanrı'nın görkemiyle aydınlatıldığında, Yeşaya geç yağmur mesajını sunmak üzere meshedilir ve yürekleri kalınlaşmış insanlara 9/11 mesajını ne zamana kadar sunması gerektiğini sorar. Cevap, "Pazar yasasına kadar"dır; o zaman "ülkenin ortasında büyük bir terk edilmiş" olacaktır. Bu "büyük terk edilmiş", Yeşaya'nın yirmi ikinci bölümde Şebna olarak temsil ettiği Laodikya Adventizmi tarafından gerçekleştirilir.

İşte, Rab seni güçlü bir sürgünle alıp götürecektir ve mutlaka seni sarıp sarmalayacak. Şüphesiz seni şiddetle döndürüp büyük bir ülkeye top gibi fırlatacak; orada öleceksin ve orada görkemini savaş arabaları efendinin evinin utancı olacak. Ve seni makamından kovacağım, o da seni mevkiinden aşağı indirecek. Yeşaya 22:17-19.

Laodikya Adventizmi, Pazar yasası geldiğinde hakikati terk eder ve Daniel kitabının on birinci bölümünün kırk birinci ayetinde temsil edildiği gibi orada "yıkılır".

O, görkemli ülkeye de girecek ve birçok ülke altüst edilecektir; fakat Edom, Moab ve Ammon oğullarının ileri gelenleri olmak üzere, bunlar onun elinden kurtulacaktır. Daniel 11:41.

İşaya "ne kadar?" diye sorduğunda, ona, Daniel on bir, kırk birinci ayetteki "birçoğu"nun Sebt Günü'nü ve Tanrı'yı terk ettiklerinde "devrilecekleri" Pazar yasasına kadar mesajı Adventizme sunması söylenir. Sonra, Kutsal Kitap'taki bütün kitapların buluşup sonlandığı Vahiy kitabında tasvir edildiği üzere Rabbin ağzından kusulacaklardır; ve orada, İşaya 22'de Şebna'nın "şiddetle" "büyük bir ülkeye bir top gibi" savrulması ve onların "uzaklara" "sürüldükleri" anlatılır.

O zaman diliminde, "onda bir" (yani ondalık) olarak temsil edilen kalanlar "geri döner"; pasajda, yaprakları döküldüğünde geride kalan bir "öz"e sahip ağaçlara benzetilirler. "Yapraklar", peygamberlik sembolizminde "ikrar"ı temsil eder. Adventizm Pazar yasasıyla karşılaştığında ve Tanrı'nın Sebti yerine haftanın ilk gününü kabul ettiğinde, "ikrar" yapraklarını dökcek ve artık Tanrı'nın yedinci gün Sebti'ni savunduklarını iddia etmeyecekler.

İncir ağacının lanetlenmesi, eylemle anlatılan bir benzetmeydi. Meyvesiz, gösterişli yapraklarını Mesih'in tam önünde caka satarcasına sergileyen o ağaç, Yahudi ulusunun bir

simgesiydi. Kurtarıcı, İsrail'in akıbetinin nedenini ve kesinliğini öğrencilerine açıkça göstermek istedi. Bu amaçla ağaca ahlaki nitelikler atfetti ve onu ilahî gerçeğin açıklayıcısı yaptı. Yahudiler Tanrı'ya bağlılıklarını ilan ederek diğer bütün uluslardan belirgin biçimde ayrı duruyorlardı. O'nun tarafından özellikle lütuf görmüşlerdi ve kendilerine, diğer bütün halkların üzerinde bir doğruluk payesi biçiyorlardı. Ama dünya sevgisi ve kazanç hırsıyla yozlaşmışlardı. Bilgileriyle övünüyorlardı; ama Tanrı'nın gereklerinden habersizdiler ve riyakârlıkla doluydular. Meyvesiz ağaç gibi, gösterişli dallarını yukarı doğru yaymışlar, görünüşte gür ve göze hoş gelseler de, "yapraklardan başka bir şey" vermemişlerdi. Yahudi dini, görkemli tapınağı, kutsal sunakları, mitra takan kâhinleri ve etkileyici törenleriyle dıştan bakıldığında gerçekten güzeldi; ama alçakgönüllülük, sevgi ve iyilikseverlik eksikti.

"İncir bahçesindeki bütün ağaçlar meyveden yoksundu; ama yapraksız ağaçlar ne bir beklenti doğurdu ne de bir hayal kırıklığına neden oldu. Bu ağaçlar Yahudi olmayanları temsil ediyordu. Onlar da tıpkı Yahudiler gibi dindarlıktan yoksundu; ama Tanrı'ya hizmet ettiklerini iddia etmemişlerdi. İyilik konusunda övünge iddialarda bulunmuyorlardı. Tanrı'nın işlerine ve yollarına karşı körlükdü. Onlar için incir vakti henüz gelmemişti. Onlara ışık ve umut getirecek bir günü hâlâ bekliyorlardı. Tanrı'dan daha büyük bereketler almış olan Yahudiler ise bu armağanları kötüye kullandıkları için sorumlu tutuluyorlardı. Övündükleri ayrıcalıklar yalnızca suçlarını artırdı." Çağların Arzusu. 582, 583.

Pazar yasası geldiğinde, ölüm antlaşmasının işaretini kabul edip yaşam antlaşmasının mührünü reddettikleri için, Laodikya Adventizminin Tanrı'nın antlaşma halkı olma iddiası ortadan kalkar. Sonra ikrar yapraklarını dökerler ve gözler önüne serilen şey, Yeşaya tarafından temsil edilen bir kalan topluluktur; bu topluluk 9/11'de eski yollara "geri döndü", ardından Yeşaya'nın kendi bozulmuş deneyimini fark edişiyse toza kadar alçaltıldı ve daha sonra sunağın üzerinden alınan bir korla arındırıldı. Kardeş White bize, sunağın üzerinden alınan korun arınmayı temsil ettiğini bildirir; fakat arınma, basitçe, korun Yeşaya'nın dudaklarına değmesiyle gerçekleşen şeydir.

Köz arınmanın simgesidir. Dudaklara değerse, onlardan hiçbir kötü söz dökülmez. Köz ayrıca Rab'bin hizmetkârlarının çabalarının etkinliğini de simgeler. Review and Herald, 16 Ekim 1888.

Son günlerde yeryüzüne atılan sunaktaki "korlar", Vahiy kitabının sekizinci bölümünün ilk beş ayetinde, yedinci ve son mühür açıldığında yeryüzüne atılan korlardır. Yeşaya ve dolayısıyla yüz kırk dört bin, korun dudaklarına değmesiyle arınırlar; ancak "kor" bir mesajdır. Meleğin elinden kitabı alıp yediklerinde dudaklarına dokunur.

Onları senin hakikatinle takdis et: senin sözün hakikattir. Yuhanna 17:17.

"Geri dönen" ve kalıntı (artık) olanlar meşe ve teal ağaçları olarak temsil edilirler ve nasıl ki Mesih "ağacı ahlaki niteliklerle donatmış ve onu ilahi gerçeğin açıklayıcısı yapmışsa" Yeşaya'nın ağaçlarının içinde "öz" ile temsil edilen "ahlaki nitelik" vardır. Öz, yalnızca ikrarın yaprakları olanlar atıldığında bile ağaçlarla birlikte kalır. "Kutsal tohum" "öz"dür ve Mesih peygamberliğin "kutsal tohumu"dur. Altıncı bölümde kalıntı olarak temsil edilen ve bizzat Yeşaya tarafından da temsil edilen o ağaçlar insanları, dolayısıyla insanlığı temsil eder ve kutsal tohum ilahiyeti temsil eder. Böylece, Yeşaya altıncı bölüm, Adventizmin 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar

arındırılmasını tanımlar ve Yeşaya'nın o peygamberî tarihe kattığı ayrıntıların tümü onun "ne kadar süre" sorusuyla temsil edilir. Yeşaya için "ne kadar süre" sorusunun cevabı 11 Eylül'den Pazar yasasına kadardı.

Ne kadar süre? 1840-1844

11 Ağustos 1840, 11 Eylül'ü (9/11) örnekleyen bir olaydı ve 11 Ağustos 1840'tan 22 Ekim 1844'e uzanan peygamberlik tarihi içinde İlyas ile İzebel'in peygamberleri arasındaki Karmel Dağı'ndaki mücadele gerçekleşti. Sonunda Baal'ın peygamberlerinin sahte oldukları ortaya kondu ve İlyas tarafından öldürüldüler; ancak karşılaşmanın daha en başında İlyas şu soruyu sordu: "Ne zamana kadar iki görüş arasında bocalayacaksınız?"

İlyas bütün halkın önüne gelip şöyle dedi: Ne zamana kadar iki görüş arasında bocalayacaksınız? RAB Tanrı ise, O'nun ardınca gidin; ama Baal ise, onun ardınca gidin. Halk ona tek sözle karşılık vermedi. Sonra İlyas halka dedi: RAB'bin peygamberi olarak yalnız ben kaldım; ama Baal'ın peygamberleri dört yüz elli kişidir. 1. Krallar 18:21, 22.

İlyas 11 Ağustos 1840'ta; o nesle Millerci mesajın doğru mu yoksa yanlış mı olduğunu soruyor mu? Bu, Yeşaya 6'da olduğu gibi, Laodikeia'ya yönelik başka bir mesajdır.

"Binlercesi William Miller tarafından vaaz edilen gerçeği benimsemeye yöneltildi ve mesajı ilan etmek üzere İlyas'ın ruhu ve kudretiyle Tanrı'nın hizmetkârları yetiştirildi. İsa'nın öncüsü olan Yahya gibi, bu ciddi mesajı vaaz edenler de baltayı ağacın köküne koymaya ve insanları tövbeye yarasır meyveler vermeye çağırmaya mecbur olduklarını hissettiler. Onların tanıklığı, kiliseleri uyandırıp güçlü biçimde etkilemeye ve onların gerçek karakterini açığa vurmaya yönelikti. Ve gelecek gazaptan kaçmaya dair o ciddi uyarı duyurulduğunda, kiliselere bağlı olan birçok kişi şifa veren mesajı kabul etti; onlar kendi geriye dönüşlerini gördüler ve tövbenin acı gözyaşlarıyla ve ruhun derin ıstırapı içinde Tanrı'nın önünde kendilerini alçalttılar. Ve Tanrı'nın Ruhunu onların üzerine kondukça, şu çağrının duyurulmasına yardım ettiler: 'Tanrı'dan korkun ve O'na yücelik verin; çünkü O'nun yargısının saati geldi.'" Early Writings, 233.

1840'tan 1844'e uzanan sınanma döneminde, İlyas'ın mesajını reddeden Protestanlar Roma'nın kızları hâline geldi ve Protestanlığın öncülüğünü Millerci Adventizme devrettiler. Yeşaya ve İlyas ile birlikte, "ne kadar?" sorusunun 11 Eylül'de başlayıp Pazar yasasında sona eren tarihin bir simgesi olduğuna tanıklık eden iki şahidimiz vardır. Millerci tarihte 11 Ağustos 1840, 11 Eylül ile; 22 Ekim 1844 ise Pazar yasası ile örtüşür. Gökten ateş inip İlyas'ın sunusunu tükettiğinde, on iki taş sunuyla birlikte bütünüyle aydınlandı; böylece yüz kırk dört bin, aydınlatılmış taşlar olarak temsil edilen bir sancak olarak işaretlendi. Ardından sahte peygamberler İlyas tarafından öldürüldü; tıpkı Amerika Birleşik Devletleri'nin, sahte peygamber olarak, Pazar yasasında altıncı krallık sıfatıyla öldürülmesi gibi.

Yeşaya 6, Tanrı'nın halkı arasında 9/11'den Pazar yasasına kadar süren bir sınama, tasfiye ve arınma sürecini vurgulamaktadır. İlyas, Tanrı'nın halkının Laodikya tutumunu ele almakta, ama aynı zamanda gerçek ve sahte peygamberi ve buna bağlı olarak gerçek ya da sahte mesajı ayırt etmeye yarayan kanıt sunmaktadır. Böylece, 11 Ağustos 1840'ta başlayıp 22 Ekim 1844'te sona

eren bir peygamberlik sınavı Sardis döneminin Protestanlarının üzerine geldi ve Karmel Dağı'ndaki ateş nasıl iki sınıfa bölünmeye yol açıtıysa, 1844'te de iki sınıf ortaya çıktı. Sınama sürecindeki sınıflardan biri yakında "eski" antlaşma halkı olacak olanlardı; diğer sınıf ise Tanrı'nın 22 Ekim 1844'te antlaşmaya gireceği Millerci Adventizmdi. Sınama ve bölünme dönemi bir bağ öyküsüdür; çünkü Millerci Adventizmin gerçek peygamber olduğu gösterildiği aynı noktada, Sardis dönemi Protestanlığı da sapmış Protestanlık rolünü yerine getirmeye başlamıştır. Baal'ın peygamberleri nasıl sahte olarak açığa çıkarıldıysa, eski antlaşma halkı da açığa çıkarıldı ve ardından Millerciler tarafından Roma'nın bir kızı olarak tanımlandı. Karmel Dağı öyküsü ve bu tarihin Millerciler zamanındaki gerçekleşmesi, Yeşaya 6'ya ikinci bir tanıklık sağlayarak "ne zamana kadar?" sorusunun 9/11'den Pazar yasasına kadar olan zaman diliminin bir simgesi olduğunu ortaya koyar.

'İbrahim'in, İshak'ın ve İsrail'in Rab Tanrısı,' diye yalvarır peygamber, 'Bugün İsrail'de Senin Tanrı olduğun ve benim de Senin kulun olduğum ve bütün bunları Senin sözüne göre yaptığım bilinsin. Beni işit, ya Rab, beni işit ki bu halk Senin Rab Tanrı olduğunu ve bu halkın yüreğini yeniden döndürdüğünü bilsin.'

Ciddiyetiyle ezici bir sessizlik herkesin üzerine çöker. Baal'ın rahipleri dehşetten titrer. Suçlarının bilincinde, tez elden cezalandırılmayı bekliyorlar.

İlyas'ın duası biter bitmez, parlak şimşek çakmaları gibi ateş alevleri gökten yükseltilmiş sunağın üzerine iner; kurbanı yakıp tüketir, hendekteki suyu yalayıp yutar ve hatta sunağın taşlarını bile yakıp tüketir. Alevin parlaklığı dağı aydınlatır ve kalabalığın gözlerini kamaştırır. Aşağıdaki vadilerde, yukarıdakilerin hareketlerini endişeli bir bekleyişle izleyen birçok kişi ateşin inişini açıkça görür ve bu manzara karşısında herkes hayrete düşer. Bu, Kızıldeniz'de İsrailoğullarını Mısır ordusundan ayıran ateş sütununa benzer.

Dağdaki halk, görünmeyen Tanrı'nın önünde huşu içinde yere kapanırlar. Gökten gelen ateşe bakmayı sürdürmeye cüret edemezler. Kendilerinin de yakılıp yok edileceğinden korkarlar; ve sadakat borçlu oldukları atalarının Tanrısı olarak İlyas'ın Tanrısını kabul etme görevleri konusunda ikna olarak, tek bir ağızdan hep birlikte, "RAB Tanrı'dır; RAB Tanrı'dır" diye haykırırlar. Bu haykırış, şaşırtıcı bir açıklıkla dağın üzerinde yankılanır ve aşağıdaki ovada da yankı bulur. Nihayet İsrail uyanmış, aldaniştan kurtulmuş ve tövbekâr olmuştur. Nihayet halk, Tanrı'ya ne denli büyük saygısızlık ettiklerini görür. Gerçek Tanrı'nın talep ettiği akla uygun hizmetle karşılaştırıldığında, Baal'e tapınmanın niteliği bütünüyle açığa çıkmıştır. Halk, O'nun adını itiraf etmeye getirildikleri ana dek çiği ve yağmuru esirgemesinde Tanrı'nın adaletini ve merhametini kabul ederler. Şimdi, İlyas'ın Tanrısı'nın her putun üzerinde olduğunu kabul etmeye hazırdırlar. Peygamberler ve Krallar, 153.

Ne kadar daha, Musa?

Sembolik "ne kadar süre" sorusu peygamberlik sözünde ilk kez Musa zamanında Mısırlılar üzerine gelen sekizinci belada gündeme getirilir. Sekizinci bela, bir "doğu rüzgârı" (İslam'ın bir sembolü) tarafından getirilen "çekirgeler"dir (İslam'ın bir sembolü).

Musa ile Harun Firavun'un yanına varıp ona dediler: "İbranilerin Rab Tanrısı şöyle diyor: Ne zamana kadar önümde alçalmayı reddedeceksin? Halkımı salıver ki bana tapınsınlar. Yok, halkımı salıvermeyi reddedersen, işte yarın ülkene çekirge sürüsü getireceğim. Yeri öylesine kaplayacaklar ki, yer görünmez olacak; ve doludan size kalmış, kurtulmuş olan ne varsa bakiyesini yiyecekler ve tarlada sizin için yetişen her ağacı yiyecekler. Evlerini, bütün hizmetkârlarının evlerini ve bütün Mısırlıların evlerini dolduracaklar; böylesini ne babaların ne de babalarının babaları, yeryüzünde buldukları günden bugüne dek görmüştür." Sonra dönüp Firavun'un yanından çıktı.

Firavun'un kulları ona dediler: "Bu adam daha ne kadar bize tuzak olacak? Erkekleri salıver, Tanrıları Rab'be kulluk etsinler. Mısır'ın mahvolduğunu hâlâ bilmiyor musun?"

Musa ve Harun yeniden Firavun'un huzuruna getirildi; onlara şöyle dedi: Gidin, Tanrınız Rab'be hizmet edin; fakat kimler gidecek?

Musa dedi ki: Gençlerimizle de yaşlılarımızla da, oğullarımız ve kızlarımızla, davarlarımız ve sığırlarımızla gideceğiz; çünkü Rab'be bayram yapmak zorundayız.

Onlara şöyle dedi: Sizi çocuklarınızla birlikte bırakacak olursam, Rab de öyle sizinle olsun. Dikkat edin; çünkü önünüzde kötülük var. Hayır! Şimdi erkek olanlar gidip Rab'be hizmet etsin; çünkü istediğiniz buydu. Ve Firavun'un huzurundan kovuldular.

Rab Musa'ya dedi: Elini, çekirgeler gelsin diye, Mısır ülkesinin üzerine uzat; Mısır ülkesinin üzerine gelip, dolunun bıraktığı her şeyi de dahil olmak üzere, ülkenin bütün otlarını yesinler. Musa asasını Mısır ülkesinin üzerine uzattı; Rab de bütün o gün ve bütün gece ülkenin üzerine bir doğu rüzgarı getirdi; sabah olunca, doğu rüzgarı çekirgeleri getirdi. Çekirgeler Mısır ülkesinin tamamı üzerine geldiler ve Mısır'ın bütün bölgelerine kondu; son derece yoğundular; onlardan önce böylesi çekirgeler olmamıştı, onlardan sonra da olmayacaktır. Çünkü bütün yeryüzünün yüzünü örttüler, öyle ki ülke karardı; ülkenin bütün otlarını ve dolunun bıraktığı ağaçlardaki bütün meyveyi yediler; ve Mısır ülkesinin tümünde, ağaçlarda da kırdaki otlarda da hiçbir yeşil şey kalmadı.

O zaman Firavun aceleyle Musa ile Harun'u çağırdı; ve dedi: "Tanrınız Rab'be ve size karşı günah işledim. Şimdi, yalvarırım, yalnız bu kez günahımı bağışlayın ve Tanrınız Rab'be yalvarın ki yalnız bu ölümü benden kaldırsın." Ve o, Firavun'un yanından çıktı ve Rab'be yalvardı. Rab çok güçlü bir batı rüzgarı gönderdi; bu rüzgar çekirgeleri alıp Kızıldeniz'e savurdu; Mısır'ın bütün sınırları içinde bir tek çekirge bile kalmadı. Çıkış 10:3-19.

Önce "İbranilerin Rab Tanrısı" şöyle sorar: "Ne zamana kadar önümde kendini alçaltmayı reddedeceksin?"; ardından Firavun'un kulları Firavun'a yine sorar: "Bu adam ne kadar süre bize tuzak olacak?" Soru sekizinci bela sırasında sorulur; bu da çeşitli nedenlerle 11 Eylül'le örtüşür. Onuncu bela, ilk doğanların öldürülmesidir; bu çarmıhla örtüşür ve ardından Kızıldeniz'deki hayal kırıklığı gelir; bu ilham, çarmıhta havarilerin yaşadığı hayal kırıklığıyla, o da 1844'te Milleritlerin Büyük Hayal Kırıklığı'yla örtüşür. Bu üç tanık da Pazar yasasıyla örtüşür. Onuncu bela Pazar yasasıdır ve ondan iki bela önce, sekizinci bela "doğu rüzgârı"yla "çekirgeleri" getirdi. "Çekirgeler" bütün yeryüzünü doldurdu; tıpkı İslam'ın zorunlu göç yoluyla karanlığını yaymasıyla

bugün bütün dünyayı sarsması gibi. “Çöl çekirgesinin” Latince adı “locusta migratoria”dır; bu, doğal dünyada göç olarak örneklenen göç yoluyla İslam’ın yayılışını temsil eder.

Dokuzuncu bela, hissedilebilen bir karanlıktı.

RAB Musa’ya dedi: “Elini göğe doğru uzat ki, Mısır ülkesinin üzerine elle tutulur bir karanlık çöksün.” Musa elini göğe doğru uzattı; ve bütün Mısır ülkesinde üç gün boyunca koyu bir karanlık oldu. Üç gün boyunca birbirlerini görmediler, hiç kimse bulunduğu yerden kalkmadı; ama İsrailoğullarının evlerinde ışık vardı. Çıkış 10:21-23.

Karmel Dağı ve İlyas tarafından temsil edilen 'ne kadar' simgeselliğinde, gökten ateş indiğinde ortaya çıkan bir ayırım vardır. İlyas’ın Tanrısı, Baal’ın yapamadığını yaptı. Millerci tarihte bu ayırım, düşmüş Sardisçi Protestanlık ile Millerci Adventizm arasında konuldu. Musa ile birlikte ayırım karanlık ya da ışıktı. İbrani evlerinde ışık vardı. Yeşaya bize ayrıca şunu bildirir: Musa çizgisinde ışığı olmayanlar — ki bunlar İlyas tarafından yok edilenlerdir — ve Millerci zaman diliminde Protestanlığın mantosunu kaybedenler, 'gerçi duyar ama anlamaz; gerçi görür ama kavramaz' bir 'halk'tır. Sonra bu halk hakkında şöyle bir hüküm ilan edilir: 'Bu halkın yüreğini duyarsızlaştır, kulaklarını ağırlaştır ve gözlerini kapat; yoksa gözleriyle görür, kulaklarıyla işitir, yürekleriyle anlar, döner ve şifa bulurlar.'

İşi yapmaya istekliydi, ama dinlemeyecek olanlara vaaz etme görevi onu bunaltmıştı; o zaman Yeşaya, “Ya Rab, ne zamana kadar?” dedi.

Mısır’ın on belasının son üçü, 11 Eylül’den Pazar yasasına uzanan üç aşamaya tanıklık eder. 11 Ağustos 1840 tarihinde birinci meleğin mesajı güçlendirildi ve 19 Nisan 1844 tarihinde ikinci melek geldi ve 12-17 Ağustos’ta Exeter Kamp Toplantısı’nda güçlendirildi; üçüncü melek ise 22 Ekim 1844’te geldi. Üçüncü melek Pazar yasasıyla örtüşür ve bu nedenle üç aşamalı bir süreci tanımlar; çünkü birinci ve ikinci olmadan üçüncü olmaz.

Birinci ve ikinci mesajlar 1843 ve 1844’te verildi ve şimdi üçüncüsünün ilanı sürmektedir; ancak mesajların üçü de hâlâ ilan edilmelidir. Gerçeği arayanlara bunların tekrar edilmesi, şimdi de eskiden olduğu kadar gereklidir. Kalemle ve sözle, onların sırasını ve bizi üçüncü meleğin mesajına götüren peygamberliklerin uygulanışını göstererek ilanı duyurmalıyız. Birincisi ve ikincisi olmadan üçüncüsü olamaz. Bu mesajları, peygamberlik tarihinin çizgisinde olmuş olanları ve olacak olanları göstererek, yayımlar yoluyla ve konuşmalarda dünyaya sunmalıyız. Seçme Mesajlar, kitap 2, 104, 105.

Esin sayesinde, Mısır’ın onuncu belası, çarmıhla ve onunla bağlantılı ardından gelen hayal kırıklığıyla paralel kılınmıştır. Dolayısıyla onuncu bela, peygamberî bir zorunluluk gereği birinci ve ikinci bir mesaj tarafından öncelenmesi gereken üçüncü mesajdır. 9/11’de Rab Firavun’a "ne kadar daha" diye sordu ve hemen ardından Firavun'un kulları da "ne kadar daha" diye sordular. Musa, Tanrı'nın "ne kadar daha" sorusunu Firavun'a ilettikten sonra ve kullar Musa'nın sorusunu Firavun'a yinelenmeden hemen önce, Musa bir dönüm noktasını şöyle işaretler: "Arkasını döndü ve Firavun'un yanından çıktı." Çıkış 10:6.

11 Eylül, kehanet açısından bir dönüm noktasıydı; bunun öncül örneği, Musa'nın doğu rüzgârıyla gelen çekirge belasını getirmesiydi.

Ulusların ve kilisenin tarihinde dönüm noktası olan dönemler vardır. Tanrı'nın takdiriyle, bu çeşitli krizler geldiğinde, o zaman için ışık verilir. Bible Echo, 26 Ağustos 1895.

Bir sonraki musibet, hangi gruba mensup olduğunuza bağlı olarak karanlık ya da ışık ortaya çıkardı. 11 Eylül, "ulusların ve kilisenin tarihinde bir dönüm noktasıydı." O noktada Tanrı'nın halkı geri dönmeye ve eski yollarda yürümeye çağrıldı, fakat o yollarda yürümeyi reddettiler ve boru sesine kulak asmadılar. İlyas'tan sonra karanlıkla ışık arasında bir ayırım gerçekleştirildi ve Musa, "Ne kadar daha?" diye sordu. Ayrıca pasajda şöyle belirtir:

Ulusların ve kilisenin tarihinde dönüm noktası olan dönemler vardır. Tanrı'nın takdiriyle, bu çeşitli krizler geldiğinde, o zamana ait ışık verilir. Kabul edilirse ruhsal ilerleme olur; reddedilirse ruhsal gerileme ve felaket izler. Bible Echo, 26 Ağustos 1895.

Bir sonraki yazıda "how long" konusuna devam edeceğiz.

"1842 yılının Mayıs ayında, Boston, Massachutes'te bir Genel Konferans toplandı. Bu toplantının açılışında, Haverhill'den Kardeşler Charles Fitch ve Apollos Hale, bez üzerine resmettikleri, peygamberlikteki sayıları da içeren ve gerçekleştirmelerini gösteren Daniel ve Yuhanna'nın peygamberliklerinin görsel tasvirlerini sundular. Kardeş Fitch, Konferans önünde çizelgesinden açıklama yaparken şöyle dedi: Bu peygamberlikleri incelerken, burada sunulana benzer bir şeyi ortaya çıkarabilirse konuyu basitleteceğini ve onu bir dinleyici topluluğuna sunmasını kendisi için daha kolay hâle getireceğini düşünmüştü. Burada yolumuzda daha fazla ışık vardı. Bu kardeşler, Rab'bin Habakkuk'a 2.468 yıl önce görümünde gösterdiğini yapıyorlardı: 'Görümü yaz ve onu levhalar üzerine açıkça yaz ki okuyan koşabilsin. Çünkü görüm belirlenmiş bir zaman içindir.' Habakkuk 2:2."

Konu üzerinde biraz tartışıldıktan sonra, buna benzer üç yüz tanesinin taşbaskı ile basılmasına oybirliğiyle karar verildi; bu da kısa sürede gerçekleştirildi. Bunlara '43 çizelgeleri' denildi. Bu çok önemli bir konferanstı. Joseph Bates'in Otobiyografisi, 263.

"1843 çizelgesinin Rab'bin eliyle yönlendirilmiş olduğunu ve onun değiştirilmemesi gerektiğini gördüm; rakamların O'nun istediği gibi olduğunu; O'nun elinin bazı rakamlardaki bir yanılmanın üzerinde bulunduğunu ve onu gizlediğini, öyle ki O'nun eli çekilinceye dek hiç kimsenin onu göremediğini gördüm." Early Writings, 74.

"'aslî iman' üzerinde durdukları sırada, İkinci Geliş vaizleri ile yayın organlarının birleşik tanıklığı, tablonun yayımlanmasının Habakkuk 2:2, 3'ün bir yerine gelişi olduğu yönündeydi. Eğer tablo peygamberliğin bir konusu idiyse (ve bunu inkâr edenler aslî imanı terk ederler), o hâlde 2300 günün başlangıç tarihi olarak MÖ 457 yılının alınması gerektiği sonucu çıkar. 'Görüm'ün 'gecikmesi', yani Gece Yarısı Çılgılığı ile uyandırılmalarından hemen önce, bakireler topluluğunun zamanın büyük konusu üzerinde uyuklayıp uyuması gereken bir gecikme süresinin bulunması için, 1843'ün ilk yayımlanan zaman olması gerekliydi." Second Advent Review and Sabbath Herald, Cilt I, Sayı 2, James White.